

Nejasnost hujša od prepovedi

Foto: Mirana Malc

Maja Turk, dr. vet. med. se za pse zanima že od malih nog. Njena velika ljubezen do psov je bila očitna že, ko je še kot majhna punčka tekala po igriščih in s kotičkom očesa iskala štirinožce, ki so jo zanimali skoraj bolj kot njeni vrstniki. Kadar je s starši hodila na obiske k družinskim prijateljem, je vedno raje ostala na dvorišču in božala njihovega psa in tudi njeni šolski zvezki so bili polni risbic takih in drugačnih psov ...

Res je, da se ljudje na splošno spreminjamo, a v resnici ostajamo enaki vse življenje. Tako je tudi z našo sogovornico, saj se njena privrženost psom kosmatincev skozi leta ni niti malo spremenila in zato še vedno ostaja njihova velika oboževalka in srčna ljubiteljica, ponosna lastnica rodezijske grebenarke, predsednica lani ustanov-

ljenega slovenskega kluba za to pasmo in strokovnjakinja s področja psihologije, diagnostike in terapije neželenega vedenja pri psih.

Koliko let se že posvečate vaši najljubši dejavnosti – kinologiji?

Pravzaprav se z njo ukoarjam že od leta 1988, se pravi že polnih dvajset let. Takrat sem namreč dobila svojo prvo psičko, koker španjelko Dino. Kasneje sem imela rodovniško pritikavo šnavcerko Ledi. Z njo sem začela obiskovati pasje razstave in pasjo šolo, preizkusili sva se tudi v agilityju, bila sem tudi aktivna članica kluba ljubiteljev šnavcerjev in pinčev Slovenije ter portoroškega kinološkega društva.

Toda zdaj vam družbo dela rodezijska grebenarka. Kako to?

Ledi je bila z mano 17 let in še zdaj imajo zaradi nje šnavcerji prav posebno mesto v mojem srcu. Vendar sem se pri naslednjem psu odločila za večjo pasmo, tako, ki bi potrebovala več gibanja, saj sem tudi sama športno precej dejavna. Po skoraj desetih letih premišljevanja in zbiranja podatkov sem se odločila za rodezijskega grebenarja. Psička Tana, ki je z mano dobri dve leti, se je izkazala za odlično izbiro in povsem izpolnjuje vse, kar sem iskala v pasjem družabniku. Poleg

Tane smo pred skoraj dvema letoma v naš dom vzeli tudi Saro, enajstletno psičko pasme beagle. Sara se je kljub letom odlično vključila v družino.

S Tano hodite na razstave in se družita v pasjih krogih. Postali ste tudi predsednica kluba rodezijskih grebenarjev. Kdaj ste prevzeli to funkcijo?

Klub rodezijskih grebenarjev Slovenije smo ustanovili 21. novembra lani in bila sem izvoljena za njegovo prvo predsednico. Pri tem pa moram pohvaliti še prizadevnost drugih članov, saj nam je uspelo, da smo že letos poleti postali polnopravni člani Kinološke zveze Slovenije, 12. oktobra pa smo imeli tudi svojo prvo klubsko razstavo v Kopru.

V otroštvu so vas nekateri gledali malo postrani, saj so le stežka doumeli, da vam psi pomenijo tako zelo veliko. Kdaj se je to spremenilo?

Najprijaznejši so bili na ljubljanski veterinarski fakulteti. Ledi sem imela večkrat s seboj tudi na predavanjih, kjer je vedno pridno ležala pod mizo in mirno poslušala predavatelja. A nisva bili edini, saj je bil v prostore fakultete dovoljen vstop vsem lepo vzgojenim in čistim kužkom.

Na fakulteti ste si nabrali prva konkretnejša znanja o živalih nasploh, čeprav